

(המשך ממחזור 47)

לא הוגדר כ"משיכה" ב"סקודת-המיבצע" של "אבירי-לב", אלא התגלגל ונוצר כי מהלך המיבצע ורק לאחר שהונחת קשירת הצליחה לנעשה במיזרח התעלה היתה עשויה לשרת באופן מועיל — ואף מכריע — את המאמץ להשבת המצב בסיני לקדמותו. על אמת זו עמד, בסופו של דבר — ומאוחר מדי — גם הפיקוד הגבוה, בהפכה בשלג מסייסי, את כיתור ארמיה 3 ל"משימה" הראשית של "אבירי-לב".

בדא קביעת היעד וגם מיקום המאמץ העיקרי של המיתקפה כי שטח סיני ממזרח התעלה, נותרה אלטרנטיבה סבירה אחת והיא, בני צע המאמץ העיקרי ממערב התעלה לא אכל למען השגת יעד מיבצעי הממוקם ממזרח לה. לכן, אימולא נמצא למיתקפה, נימעט ברגע הי אחרון האפשרי, היעד של ניתוק ארמיה 3, לא רק ש"אבירי-לב" היה נעשה צליחה-לשם-צליחה כי עומא, היא שהכוחות אשר צלחו היו נמצאים בסכנה כמורה: איך נפתירה המיתקפה כאשר ארמיה 3 איננה מנותקת, היה ככוחה לני צור להיך רציני ומסוכן באגף הי דרומי של הכוחות הצולחים תוך איום ללחיץ אותם אז האגם המר שמאחרידם.

ניחוק הארמיה ה-2

מה, אם כן, צלח צה"ל את התעלה? נראה כי, עד כמה שהמשלה, הי מטכ"ל והפיקוד הגבוה נגעו בדבר (ב) מציאות, באה היוזמה וההצעה מן הדרום, והמשלה וק אשרה אותה) נעשה הדבר בעיקר מחוץ תחושה שיש לעשות "משהו" בכל מחיר — וכיוון שלדעת הפיקוד הי צבאי והרמטכ"ל לא ניתן לפעול במיזרח, נשארה רק הפניה מערבה.

פיתרון זה לא התבסס על תפיסה מור דעת, שגובשה על-ידי הפיקוד הגבוה כי תוך המלחמה, לאור נסיבותיה ולאחר ני תוחן, אלא היה זה יותר דחף, אשר עלה בקנה אחד עם הנטייה המסורתית, שהוד כרה, "להגיע לעורף האוייב", בלא ידיעה ודאית וברורה מה ייעשה שם, או משם, לפחות כשלב התיכנון, וכן כי ארבעת ימיו הראשונים, עדיין היה מיבצע "אבירי-לב" בדרך צליחה לשמה, אשר מישאלות או סיפמות נוסף, "הובאת שינוי במצב", או "עירעור היערכות האוייב" משמי שות לה כתחליף-ממרה.

בהקשר זה מאלפים ביותר דברי ראי"ל מוטה גור, בנאום שנשא בעצרת לזכר שלוש שנים לצליחה, שערך חילה-הנדסה, ואשר אינורגוהו בסקירה קודמת. "הלקינו את עצמנו על קונספציה מודיעינית", אמר גור, "אבל חובתנו לומר את האמת: הי קונספציה של הצליחה היתה גם היא קונ ספציה — והיא הצליחה".

רומני שדברי ראי"ל גור קודעים למטרה מעין כמותם — ואולי גם עשויים לאשר חשיבות אפשריים שהלקנה האמיתי לא נלמד, אם כפי די אובחן, ושהשיגות לא רק שיי אינו מתקונות, אלא אולי עוד מוני צחית נמושים נכונים, שכמותם ראה וכרש.

צליחת התעלה איננה "קונספציה", אין היא יותר מאשר תכונה טכנית טהורה, אשר ניתן וצריך לנצל לצרכים מיבצעיים, ככל שהתנאים דורשים, או מאפשרים. "קונספציה" היא תפיסה — כלומר, רעיון — ובמיקרה זה, בדבר אופן פיתרון של בעיות מיבצעיות, אוי לצה"ל אם יזהה אותה עם תכונה טכנית; או אם אמנם יהפוך תנונה כזו לתפיסה".

מסתבר כי שם ואן — וביגלל כמות כה גדולה של הצטברות מיקרים ומזל-טוב, שאיננו רשאים לקנות לה שנית, ובודאי לא לבנוו ששוב תופיע — אכן יכולה הי תה "קונספציה" זו, למרות שנוצרה ונת כוונה לנסיבות שונות לחלוטי, להוות פיר תרון מיבצעי, שאמנם לא היה מספיק, אבל בכל זאת היה סביר.

אבל הבעיה לא התמצתה בצדי חה גופא, אלא כמטרה ובמישבי לות ניצולה — ואילו היו אלה מוגדרים ביאות ומיושמים כהחכה, היה לאי ידינו לפיים את המערכת בדרום בניצחון מכריע וחרימשמעי, לא בהישג החוק ולא-מספיק, לפי קריטריון זה, "הקונספציה" לא עתה יפה, אלא נכשלה.

אלוהים אהבה הוא: ובכל זאת: צרות!?

מכל אשמה, כי פתחתי לו — — איפה ה' והב טחתי?! — — יתור כדאי לי להיכנע למימסד החברה! אך מאמין אמיתי חוזר לה' אחרי ההתאוששות. "ראשית יש לשאול: מה אשמתי?! — אכן שכחתי את ה' כשהיה לי הכל בשפע! — לא היה לי חשק לקיים כשהבנתי בבירור את רצון ה'! — ברחתי לפשרה רקובה של הרדיד! —

ומה השיעור שה' רוצה ללמדני?! — פרשת השומרים קרא בגבולות, כי אחרי שהשומרים האלה הבינו מי אני; עזבוני... — כך ניצחה האהבה התמימה על חוש המסחרי שבה.

קשרים מסחריים עם ה' מכירים היהודים, הנוצרים, המוסלמים, והבודהיסטים. אך גם מניעתנו וכוונתנו הם אכן מעורבים גם כן. רק אחרי מבחן של ממש מתגלים גם לנו בעצמינו מסתרי ליבון; מה בעצם היו כוונותינו הרשאים בעבודת הקודש שלנו לפי הבנתנו הכנה.

חולת אהבה אני — עדות של אהבה ראשונה אך עם נסיון, — אחרי טיהור שבמבחן הניסיון; (כמו הזהב ש נצרב באש (ירמיה: ו' 27-30) חודר עמוק.

מה זודך מדוד?! מה נתן לך כבר ישוע; שככה הש בעתנו! — למה לא בודהה, קונפוציוס, קרל מרקס, או הרבי המפורסם!?

תשובתה היא חד משמעית: דודי צח (היש בכל ההיסטוריה האנושית בכללותו דמות כה טהורה מאשר ישוע המשיח?! ואדם (בגלל החטאים שלי) דגול מרבבה... זה בדיוק דמות המליץ (עורך הדיון) שבין ה' ובין בני אדם (איוב: ל"ג 24-23).

בדיוק כך קרה לי. בשנת 1960 עבדתי אצל חקלאי אחד. בחודש יוני אמר לי ה': תעזוב משם. באיזה שפה הוא אמר לי את זה? ראשית היה לי אי שקט נפשי ממושך. התפללתי בחוזקה... והבנתי שאני כבר לא במקום הנכון. ביקשתי סימנים. שמתתי את אצבע שלי סתם בספר התינך. וכשראיתי היה כתוב: בראשונה; לך. ואחר: ברח; צאו משם... וחלמתי: אני נוסע ברכבת. בחוץ היו פרות. ביקשתי סימנים אחרים: תשובות ברורות. — והנה; ה' נתן לי עוד רמז; בן אדם אמר לי בחיפה: חלמתי בלי לה שאני צריך להגיד לך: תעזוב משם באמונה של ממש... למה הייתי צריך לבקר שם אחרי אסיפת הצעירים!?

אכן לאן?! חלמתי בליה שאחפש ואמצא עבודה ב הרים. אם כך נסעתי שוב לחיפה לחוג שבכרמל של אז. והנה, תיירים ביקשו ישראלי דובר גרמנית שילוה אותם בגליל. כך עשיתי. אבל בסוף לא נתנו לי גרוש בגלל שאני לא מצחוני. בכרמל נתנו לי את העצה: תחזור! הרגשתי שזה לא מאת ה'. — אבל משקל הארוק היה יותר חזק. כך לא התפללתי; אולי ירושלים!?! (קו רכבת ובהרים).

במחשבות מאד מרים ובצחוק של שדים חזרתי כמו כלב מוכה לשדה ורבורג, וקיבלתי הרעלה מחומרי ריסוס. זה היה באמת שיעור קשה. אך היתה זריקת חיסון, שהסי פיקה בקושי למנוע ממני 8 חודשים יותר מאוחר להתפשר עקב פרשת אהבה עם לא מאמינה.

כך היה ה' יכול לבקש ממני גם דברים קשים; הן כלפי חוץ והן בקרבי אחרי השיעור הקשה הזה.

בנימין ברנר

Benjamin Brenner

P.O.B. 104 14100 Tiberias

למה מרשה ה' שגם המאמינים בו נפגעים בצרות? לבעיה הזאת יש פרשה גם כן בשיר השירים. בשידורי אטלוויזיה יש לפעמים תמונה בתמונה. אותה דבר קיים אכן גם בכתבי הקודש. כך ניתן להבין את הנואות. גם בשיר השירים יש מחוץ לתמונה של שיר אהבה יפה, גם תמונות אחרות. היחסים שבין המאמין ובין ה' דומים קצת לאלה שבין אירוסין ארציים. אלה מתגשמים בנשור אין. אך האירוסין הרוחניים שבין השב(ה) בתשובה שלמה ובין ה' מתגשמים בעולם הבא, אחרי המוות הגופני, או אחרי הלקיחה שבסוף תקופתנו.

שיר השירים: פרק: ה' (5) פסוקים: 11-2.

אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק פת-

חי-לי אחותי רעיותי יונתי תמתי שראשי נמלא-טל קווצותי רסוסי לילה: פשטתי את- כותונתי איככה אלבשנה רחצתי את-רגלי איככה אטנפם: דודי שלח ידו מן-החור ומעי המו עליו: קמתי אני לפתוח לדודי וידי נטפו-מור ואצבעותי מור עובר על כפות המנועול: פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר נפשי יצאה בדברו ביקשתייה ולא מצאתינו קראתיו ולא ענני: מצאוני השומ-רים הסובבים בעיר היכוני פצעוני נשאו את רידי מעלי שומרי החומות: השבעתי אתכם בנות ירושלים אם-תמצאו את-דודי מה-תגידו לו שחולת אהבה אני: מה-דורך מרוד-היפה בנשים מה-דורך מרוד שככה השבעתנו: דודי צח ואדום דגול מרבבה:

ללא ספק המילים: אני ישנה ולבי ער, הם יפים מאד. אך מה מסתתר אחריהם?! תגובה שלה על פתחי לי היתה פשטתי את כותונתי, איככה אלבשנה; רחצתי את רגלי, איככה אטנפם... דבר זה מגלה שלמילים היפות האלה אין כיסוי בחיים המעשיים. כי בדברים גופניים אכן קמים ושמים את הרגליים על הריצפה. מה הפירוש של: דודי שלח ידו מן החור? יש פירושים רבים.

אך הכלה הבינה את זה כמו הלם... ומעי המו עליו. כך היא קמה. וידי (שלה) נטפו מור... מגלה עוד סיבה. היא ביזבה את כל השמן שבכלי שלה, כולו בשביל עצמה; ושכחה את ה'. בשיר השירים כתוב מיספר פע-מים: אני לדודי ודודי לי. אך אם כל הפסוקים היפים שבראש לא עומדים במבחן החיים המעשיים; אם הנו חיות של הרגע היא חשובה מאשר לקיים דברים שהבנו בבירור; ...גם מאמין(ה) יכול(ה) בקלות להרדים את המצ-פון בעזרת מילים יפות מכתבי הקודש; פסוקים שהם לא במקומם במצב המסויים הזה.... אם בכל מה שנתן, משתמשים רק בשביל עצמם בזמן שיש החופש לזה — אז דודי חמק ועבר... ועימו גם את הגנתו המסוימת. וכך — מצאוני השומרים, היכוני פצעוני, נשאו את רידי מעלי. (ריד פירושו צעין... רמז לצביעות כלפי האח-רים, ורוח רמיה לעצמו).

"פרשת השומרים" מביאה כתוצאה נשירה בקרב המא-מינים. מה הביא לי כבר ישוע?! — — אני חף